

2017 m. vasario 25 d. Cour de cassation (Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Lubrizol France SAS/Caisse nationale du Régime social des indépendants (RSI) participations extérieures

(Byla C-39/17)

(2017/C 112/31)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Cour de cassation

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: Lubrizol France SAS

Atsakovė kasacinėje instancijoje: Caisse nationale du Régime social des indépendants (RSI) participations extérieures

Prejudicinis klausimas

Ar Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 28 ir 30 straipsniais draudžiama, kad į prekių, kurias bendrovių socialine solidarumo įmoka ir papildoma įmoka apmokestinamasis asmuo siunčia iš Prancūzijos į kitą Europos Sąjungos valstybę narę ar tai daroma jo vardu, vertė būtų atsižvelgiama nustatant bendrą apyvartą, kuri yra šių įmokų apmokestinamoji vertė?

2017 m. sausio 26 d. Oberlandesgericht Düsseldorf (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Fashion ID GmbH & Co.KG/Verbraucherzentrale NRW eV

(Byla C-40/17)

(2017/C 112/32)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Düsseldorf

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: Fashion ID GmbH & Co.KG

Kita apeliacinio proceso šalis: Verbraucherzentrale NRW eV

Kiti proceso dalyviai: Facebook Ireland Limited, Landesbeauftragte für Datenschutz und Informationsfreiheit Nordrhein-Westfalen

Prejudiciniai klausimai

1. Ar pagal 1995 m. spalio 24 d. Direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽¹⁾ 22, 23 ir 24 straipsniuose nustatytą tvarką draudžiamas nacionalinės teisės aktas, pagal kurį, be duomenų apsaugos institucijų įgaliojimų imtis veiksmų ir suinteresuotojo asmens teisių gynimo priemonių, teisė pareikšti ieškinį vartotojų interesų pažeidėjui suteikiama ne pelno asociacijoms, saugančioms vartotojų interesus?

Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

2. Ar tokiu atveju kaip šis, kai asmuo savo interneto svetainėje integruoja programos kodą, nukreipiantį naudotojo naršyklę į trečiosios šalies puslapį jo turiniui atsisiųsti, ir taip perduoda asmens duomenis trečiajai šaliai, kodą integruojantis subjektas laikytinas „duomenų valdytoju“, kaip tai suprantama pagal 1995 m. spalio 24 d. Direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo, 2 straipsnio d punktą, jeigu šis asmuo pats negali daryti įtakos tokiam duomenų tvarkymo procesui?

3. Jei į antrąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: ar Direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 2 straipsnio d punktas turi būti aiškinamas kaip išsamiai reglamentuojantis atsakomybę ir išipareigojimus ta prasme, kad pagal jį draudžiama pateikti civilinės teisės ieškinį trečiajai šaliai, kuri, nors ir nėra „duomenų valdytoja“, sukuria sąlygas duomenų tvarkymo procesui, bet įtakos jam neturi?
4. Kieno „teisėtai interesais“ turi būti vadovaujama tokioje situacijoje kaip nagrinėjamoji, vertinant aplinkybes pagal Direktyvos 95/46/EB 7 straipsnio f punktą? Interesais integruoti trečiosios šalies turinį ar trečiosios šalies interesais?
5. Kam turi būti išreikštas sutikimas pagal Direktyvos 95/46/EB 7 straipsnio a punktą ir 2 straipsnio h punktą tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos šioje byloje?
6. Ar Direktyvos 95/46/EB 10 straipsnyje nustatyta pareiga informuoti tokioje situacijoje, kaip nagrinėjama šioje byloje, taip pat tenka interneto svetainės administratoriui, kuris integravo trečiosios šalies turinį ir taip sukūrė sąlygas trečiajam asmeniui tvarkyti asmens duomenis?

(¹) OL L 281. p. 31, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355.

2017 m. vasario 1 d. *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem* (Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *X/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*

(Byla C-47/17)

(2017/C 112/33)

Proceso kalba: nyderlandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: X

Atsakovas: *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar, atsižvelgiant į Dublino reglamento (¹) ir Direktyvos dėl prieglobsčio procedūrų (²) tikslą, turinį ir taikymo sritį, prašomoji valstybė narė turi atsakyti į Įgyvendinimo reglamento (³) 5 straipsnio 2 dalyje numatytą pakartotinio nagrinėjimo prašymą per dvi savaites?
2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai, ar, atsižvelgiant į Įgyvendinimo reglamento 5 straipsnio 2 dalies paskutinį sakinį, reikia taikyti Reglamento (EB) Nr. 343/2003 (⁴) 20 straipsnio 1 dalies b punkte (dabar – Dublino reglamento 25 straipsnio 1 dalis) numatytą maksimalų vieno mėnesio terminą?
3. Jei į pirmąjį ir antrąjį klausimus būtų atsakyta neigiamai, ar prašomoji valstybė narė, atsižvelgiant į Įgyvendinimo reglamento 5 straipsnio 2 dalyje vartojamus žodžius „turi stengtis“, turi pagrįstą laikotarpį atsakyti į pakartotinio nagrinėjimo prašymą?
4. Jei prašomoji valstybė narė turi faktiškai atsakyti į Įgyvendinimo reglamento 5 straipsnio 2 dalyje numatytą pakartotinio nagrinėjimo prašymą per pagrįstą laikotarpį, ar **daugiau kaip šeši mėnesiai**, kaip yra pagrindinėje byloje, yra pagrįstas laikotarpis? Jei atsakymas į šį klausimą yra neigiamas, kaip reikia suprasti „pagrįstą laikotarpį“?
5. Jei prašomoji valstybė narė neatsako į pakartotinio nagrinėjimo prašymą nei per dvi savaites, nei per mėnesį, nei per pagrįstą laikotarpį, kokių tai sukelia pasekmių? Ar prašančioji valstybė narė tokiu atveju yra atsakinga už užsieniečio pateikto prieglobsčio prašymo esmės nagrinėjimą, o gal už tai yra atsakinga prašomoji valstybė narė?